

" মৰমৰ সন্তানসকল – দেহ - অভিমানে কন্দুৱায় , দেহী - অভিমানী হোৱা তেতিয়া পুৰুষাৰ্থ ঠিকৈ থাকিব , অন্তৰত সততা থাকিব ,
পিতাক পূৰা অনুসৰণ কৰিব পাৰিব। "

প্ৰশ্ন: যিকোনো পৰিস্থিতি বা আপদৰ সময়ত স্থিতি নিৰ্ভয় বা অচৰ (একৰস) হৈ কেতিয়া থাকিব পাৰে?

উত্তৰ: যেতিয়া নাটকৰ জ্ঞানৰ ওপৰত পূৰা পূৰা নিশ্চয় থাকিব। যিকোনো আপদ সন্মুখলৈ আহিলে ক'ব যে এয়া নাটকত হ'বলগীয়া আছিল। কল্পৰ আগতেও ইয়াক পাৰ কৰিছিলো, ইয়াত ভয় কৰিবলগীয়া কথাই নাই। কিন্তু সন্তানসকল মহাবীৰ হ'ব লাগে। যিসকল পিতাৰ পূৰা সহায়কাৰী সুসন্তান হয়, পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হৈ আছে, তেনেকুৱা সন্তানসকলহে সদায় স্থিৰ হৈ থাকে, অৱস্থা অচৰ হৈ থাকিব।

গীত: অ ' দূৰণিৰ বাটৰুৱা ... (অ ' দূৰ কে মুচাফিৰ ...)

ওঁম শান্তি। যেতিয়া বিনাশৰ সময় হয় তেতিয়া কিছুমান বাচিতো যায়েই, ৰামৰ সেনা অথবা ৰাৱণৰ সেনা কিছু নিশ্চয় বাচি যায়। তেতিয়া ৰাৱণৰ সেনাই চিঞৰে। প্ৰথম কথা তেওঁলোকতো লগত যাব নোৱাৰিলে আৰু দ্বিতীয়তে পাছলৈ বহুত কষ্ট হয় কিয়নো ত্ৰাহি ত্ৰাহি বহুত হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো যিসকল অনন্য তেওঁলোকে বিনাশৰ দৃশ্য চাবলৈ লায়ক হ'ব। তেওঁলোকেই সাহসী হ'ব। যেনেকৈ অংগদৰ কাৰণে কয় যে তেওঁ স্থিৰ হৈ আছিল নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আৰু আন কোনেও বিনাশৰ দৃশ্য চাব নোৱাৰে। ত্ৰাহি ত্ৰাহি এনেকুৱা হ'ব, যেনেকৈ অপাৰেচন হোৱাৰ সময়ত থিয় হৈ থাকিব নোৱাৰে। এয়া তোমালোকে সন্মুখত দেখি থাকিব। হাহাকাৰ হৈ থাকিব। যিসকল ভাল অনন্য সন্তান, বাবাৰ সহায়কাৰী সুসন্তান, তেওঁলোকে অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হৈ আছে। হনুমান কোনো এজন নাছিল। সকলো হনুমান, মহাবীৰৰে মালা। ৰুদ্ৰাক্ষ মালা আছে নহয় জানো। ৰুদ্ৰ ভগৱানৰো যি মালা আছে তাৰ নামেই হৈছে ৰুদ্ৰ মালা। ৰুদ্ৰাক্ষ এবিধ বহুত মূল্যবান গুটি। ৰুদ্ৰাক্ষৰ ভিতৰতো কোনোবাটো আচল, কোনোবাটো নকল থাকে, সেই মালা 100 টকাতো পোৱা যায়, সেই মালাই আকৌ দুটকাতো পাবা। প্ৰত্যেক বস্তুৱে তেনেকুৱা। পিতাই হীৰাৰ নিচিনা কৰি তোলে, তাৰ তুলনাত সকলো নকল। সত্য পৰমাত্মাৰ আগত সকলো মিছা কড়ি তুল্য। কথিত আছে নহয় – সূৰ্যৰ আগত আন্ধাৰ কেতিয়াও লুকাই থাকিব নোৱাৰে। এতিয়া এয়া হৈছে জ্ঞান সূৰ্য, তাৰ আগত অজ্ঞানতা কেতিয়াও লুকাই নাথাকে। তোমালোকে সত্য পিতাৰ দ্বাৰা সত্য জ্ঞান পাই আছে। তোমালোকে জানা সত্য ঈশ্বৰ পিতাৰ বিষয়ে মনুষ্যই যি কয় সেয়া মিছাই কয়।

এতিয়া তোমালোকে বুজুৱা গীতাৰ ভগৱান হৈছে শিৱ, দৈৱী গুণ সম্পন্ন দেৱতা শ্ৰীকৃষ্ণ নহয়। এতিয়া হৈছে সংগম যুগ, পুনৰ সত্যযুগ নিশ্চয় হ'ব। শ্ৰীকৃষ্ণৰ আত্মাই এতিয়া জ্ঞান লৈ আছে। মনুষ্যই আকৌ ভাবে তেওঁ জ্ঞান দি আছে। কিমান পাৰ্থক্য হৈ গ'ল। এজন হৈছে পিতা, আনজন সন্তান। পিতাক একেবাৰে লুকুৱাই দিলে আৰু সন্তানৰ নাম দি দিলে। আগলৈ শেষত সঁচা ওলাই পৰিব। প্ৰথম মুখ্য কথা হৈছে ইয়াৰ ওপৰত। সৰ্বব্যাপী বুলি কিয় ভাবিলে? কিয়নো গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। এই কথাবোৰ তোমালোকে জানা। শ্ৰীকৃষ্ণ অথবা দেৱী-দেৱতাসকলৰ যিবোৰ আত্মা আছে তেওঁলোকে 84 জন্ম পূৰা কৰিলে। গোৱাও হয় আত্মা পৰমাত্ম পৃথকে থাকিল বহুতকাল... আমিহে সকলোতকৈ প্ৰথমতে বিচ্ছেদ হৈছো। বাকী সকলো আত্মাইতো বাবাৰ লগত তাত থাকে। ইয়াৰ অৰ্থ কোনেও বুজি নাপায়। তোমালোক ভিতৰতো কোনোবা বিৰলাইহে যথার্থভাবে বুজাব পাৰে। দেহ-অভিমনেই বহুত কন্দুৱায়। দেহী- অভিমানীয়েহে ঠিক পুৰুষাৰ্থ কৰিব গতিকে ধাৰণাও ভালকৈ হ'ব সেইবাবে কোৱা হয় পিতাক অনুসৰণ কৰা। পিতাও ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। পিতাতো দুজন হৈ যায়। এয়া কোনজন পিতাই কয়, সেয়া জানো তোমালোকে ধৰিব পাৰা কিয়নো বাপ-দাদা দুয়োজনে এই শৰীৰত আছে। এজন যি কৰ্মত আহে, তেওঁক অনুসৰণ কৰা হয়। পিতাই বুজায় – সন্তানসকল দেহী-অভিমানী হোৱা। বহুত ভাল সন্তানো দেহ-অভিমানী হৈ পৰে কিয়নো বাবাক স্মৰণ নকৰে। যি যোগী নহয়, তেওঁ ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। ইয়াততো সততা লাগিব। পূৰা অনুসৰণ কৰিব লাগে। যি শুনিছা সেয়া ধাৰণা কৰি বুজাই থাকা। নিষ্ঠীক হৈ থাকিব লাগে। নাটকৰ ওপৰত নিশ্চয় হৈ চলিব লাগে। যিকোনো আপদ আদি আহিলে তেতিয়া বুজিব লাগে এয়া নাটকত আছিল। কষ্টতো পাৰ কৰিছা নহয় জানো। তোমালোক সকলো মহাবীৰ হোৱা নহয় জানো। তোমালোকৰ নাম প্ৰখ্যাত। ৪ (আৰ্থ) বহুত ভাল মহাবীৰ, 108 তাতকৈ কম, 16 হাজাৰ তাতকৈ আৰু কম। হ'বতো নিশ্চয় লাগিব। এই বাদশ্বাহী কল্পৰ আগতেও স্থাপন হৈছিল সেয়া আকৌ হ'বই লাগিব। বহুতে সংশয়ত আহি এৰি দিয়ে। নিশ্চয় হ'লে জানো এনেকুৱা পিতাক এৰি দিব পাৰে।

জোৰ কৰি জ্ঞান অমৃত পান কৰোৱা হয় তথাপিও পান নকৰে, যেনেকৈ সৰু শিশু থাকে নহয় জানো। পিতাই জ্ঞান দুগুণ পান কৰায় তথাপিও পান নকৰে, একেবাৰে মুখ ঘূৰাই দিয়ে তেতিয়া একেবাৰে অযোগ্য হৈ যায়। এনেকৈ কৈ দিয়ে যে আমাক মাতা-পিতাৰ পৰা একো নালাগে, মই শ্ৰীমতত চলিব নোৱাৰো। তেনেহ'লে শ্ৰেষ্ঠ কেনেকৈ হ'ব? ভগৱানৰে হৈছে শ্ৰীমত। গতিকে এয়াও এটা শ্লোগান লিখি দিব লাগে যে নিৰাকাৰ জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পাৱন ভগৱান শিৱাচাৰ্যই কৈছে – মাতা স্বৰ্গৰ দুৱাৰ। বুজাবলৈ বুদ্ধিত পইন্টচ আহিব লাগিব। বিদ্যাৰ্থীসকল নিশ্চয় ক্ৰমানুসৰি হ'ব। নাটকত সেয়া নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। দুখত আমি তেওঁক স্মৰণ কৰো। দুৰ্গৰ দেশত পিতা থাকে, তেওঁক আমি আত্মাসকলে স্মৰণ কৰো। দুখৰ সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত এজনেও নকৰে। এতিয়া দুখৰ দুনিয়া নহয় জানো। এইটো বুজোৱা বহুত সহজ। প্ৰথমতেতো বুজাব লাগে যে পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁতা, তেনেহ'লে কিয়নো আমি স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী নাপাওঁ। এয়াও জানে যে সকলোৱেতো উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। সকলোৱে স্বৰ্গলৈ আহি গ'লে তেন্তে নৰক নহ'বই। বুদ্ধি কেনেকৈ হ'ব?

এয়াতো গায়ন আছে – ভাৰত অবিনাশী থও অৰ্থাৎ অবিনাশী পিতাৰ জন্মভূমি। ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল। আমি আনন্দৰে কওঁ – 5 হাজাৰ বছৰ আগতে স্বৰ্গ আছিল। যথাযথ স্বৰ্গৰ মালিকসকলৰ চিত্ৰতো আছে নহয়নে। কোৱাও হয় যীশুখ্ৰীষ্ট অহাৰ 3 হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। নিশ্চয় ভাৰততে সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী আছিল। তেওঁলোকৰ চিত্ৰও আছে। কিমান সহজ। বুদ্ধিত এয়া জ্ঞান চলি থাকে। বাবাৰ আত্মাত এই জ্ঞান আছিল সেয়েহে আমাক আত্মাসকলকো ধাৰণা কৰায়। তেওঁ হৈছেই জ্ঞানৰ সাগৰ। পুনৰ কয় যে এই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকাওঁ যাৰ দ্বাৰা তেওঁ ৰজাৰো ৰজা হৈ যায়। পুনৰ এই জ্ঞান প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব। এতিয়া পুনৰ তোমালোকে জ্ঞান পাই আছে। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰত্যাশ্বান জনাব লাগে। তাৰ বাবে ভাল তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। বাবাই কেতিয়াও নিজৰ ওচৰত উচ্চ বস্তু নাৰাখে। তেওঁ কয় – ইমান ঘৰ আদি সজা হৈছে, সেয়াও সন্তানসকলক ৰাখিবলৈ বনোৱা হৈছে। নহ'লে সন্তানসকল আহি ক'ত থাকিব? এদিনটো সকলো ঘৰ নিজৰ হাতলৈ আহি যাব। ভগৱানৰ দুৱাৰত ভক্তৰ ভিৰতো হ'বই নহয় জানো। তেওঁলোকেতো বহুত ভগৱান বনাই দিছে। প্ৰেক্ষিকেলত এয়াহে নহয় জানো। দুনিয়াত বহুত অন্ধশ্ৰদ্ধা আছে। মেলা আদি লগালে কিমান ভিৰ হৈ যায়। কেতিয়াবা কেতিয়াবা পৰস্পৰে কাজিয়া কৰিবলৈও লাগি যায়। ভিৰত কিমান মৰে। বহুত লোকচান হৈ যায়। সেয়েহে এই স্বদৰ্শন চক্ৰ বহুত ভাল। শ্লোগানো নিশ্চয় লিখি দিব লাগে। পিছলৈ মাতাসকলৰ সন্মুখত সকলোৱে মূৰ দোৱাব লাগিব। শক্তিসকলৰ এনেকুৱা চিত্ৰ বনায়। পিতাই সন্তানসকলৰ কাৰণে জ্ঞানৰ বাৰুদ তৈয়াৰ কৰায়। তেওঁ কয় সিদ্ধ কৰা। সেয়াতো সহজ। ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে, সাধুৱে সাধনা কৰে – ভগৱানৰ দৰ্শন পাবলৈ। গডক ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়। যথাযথ আমি তেওঁৰ সন্তান হৈ গ'লো। ব্ৰাদাৰহুদ (ভাতৃহৰোধ) বুলি নকয় জানো। হিন্দু-চীনাৰসকল ভাই ভাই। তেনেহ'লে পিতা এজনে নহ'ল জানো। শাৰিৰীক ৰূপত আকৌ ভাই-ভনী হৈ যায়, বিকাৰী দৃষ্টি থাকিব নোৱাৰে। এয়া হৈছে পৰিত্ৰ হৈ থকাৰ যুক্তি। পিতায়ো কয় – কাম মহাশক্ৰ। কিন্তু কোনোবাই সেয়া বুজিলেহে! মূখ্য কথা এটাই – ভগৱান সকলোৰে পিতা হয়। পিতা স্বৰ্গৰ স্থাপন কৰোঁতা সেয়েহে পিতাৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিছিলোঁ, এতিয়া হেৰুৱাইছো। এয়া সুখ-দুখৰ খেল। এয়া ভালদৰে বুজোৱা উচিত। অম্হা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) সততাক ধাৰণ কৰি পিতাৰ সকলো কৰ্ম অনুসৰণ কৰিব লাগে। জ্ঞান অমৃত পান কৰিব লাগে আৰু আনকো কৰাব লাগে। নিৰ্ভয় হ'ব লাগে।

(2) আমি ভগৱানৰ সন্তান পৰস্পৰ ভাই-ভাই – এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা দৃষ্টি-বৃত্তি পৰিত্ৰ কৰিব লাগে।

বৰদান: বিশেষ স্ব সমূহক সন্মুখত ৰাখি সদায় আনন্দৰে আগবাঢ়ি যাওঁতা নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ী ৰত্ন হোৱা নিজৰ যি বিশেষত্ব আছে, সেয়া সন্মুখত ৰাখা, দুৰ্বলতাবোৰক নহয় তেতিয়া নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস থাকিব। দুৰ্বলতাৰ কথা বেছিকৈ নাভাবিবা তেতিয়া আনন্দৰে আগবাঢ়ি যাব। এইটো নিশ্চয় ৰাখা যে পিতা সৰ্বশক্তিমান হয় গতিকে তেওঁৰ হাতত ধৰোঁতাজন পাৰ পাওঁ পাওঁ। এনেকৈ সদায় নিশ্চয়বুদ্ধিৰ জনে বিজয়ী হয়। নিজৰ ওপৰত নিশ্চয়, পিতাৰ ওপৰত নিশ্চয় আৰু নাটক প্ৰত্যেক দৃশ্য দেখিও তাৰ ওপৰতো পূৰা নিশ্চয় থাকিলে বিজয়ী হৈ যাব।

স্লোগান: পৰিত্ৰতাৰ ৰাজ কীৰ্ত্তাত থকা তেতিয়া হৃদৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম হৈ যাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেস্বৰীজীৰ মধুৰ মহাবাক্য

“ তমোগুণী মায়াৰ বিস্তাৰ ”

সতোগুণী, ৰজোগুণী, তমোগুণী এই তিনিটা শব্দ কোৱা হয় ইয়াক যথার্থভাবে বুজি পোৱাটো অতি প্ৰয়োজন। মনুষ্যই ভাবে এই তিনিটা গুণ একেলগে চলি থাকে, কিন্তু বিবেকে কি কয় – কি এই তিনিওটা গুণ একেলগে চলি আহিছে নে তিনিওটা গুণৰ ভূমিকা বেলেগ বেলেগ যুগত হয়? বিবেকেতো এনেকৈয়ে কয় যে এই তিনিটা গুণ একেলগে নচলে। যেতিয়া সত্যযুগ হয় তেতিয়া সতোগুণ, দ্বাপৰত ৰজোগুণ আৰু কলিযুগত তমোগুণ হয়। যেতিয়া সত্য হয় তেতিয়া তমো ৰজো নাথাকে, যেতিয়া ৰজো হয় তেতিয়া আকৌ সতোগুণ নাথাকে। এই মনুষ্যইতো এনেকৈয়ে ভাবি বহি আছে যে এই তিনিটা গুণ একেলগে চলি আহিছে। এনেকৈ কোৱাতো সম্পূৰ্ণ ভুল। তেওঁলোকে ভাবে যেতিয়া মানুহে সঁচা কয়, পাপ কৰ্ম নকৰে তেতিয়া তেওঁ সতোগুণী হয়। কিন্তু বিবেকে কয় যেতিয়া আমি কওঁ সতোগুণ তেতিয়া এই সতোগুণৰ অৰ্থ হৈছে সম্পূৰ্ণ সুখ গোটেই সৃষ্টি সতোগুণী। বাকী এনেকৈ কোৱা নহয় যে যিয়ে সঁচা কয় তেওঁ সতোগুণী আৰু যিয়ে মিছা কয় তেওঁ কলিযুগী তমোগুণী, এনেকৈয়ে দুনিয়া চলি আহিছে। এতিয়া যেতিয়া আমি সত্যযুগ বুলি কওঁ তেতিয়া ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল গোটেই সৃষ্টিত সতোগুণ সতোপ্ৰধান হোৱা উচিত। হয়, কোনো সময়ত এনেকুৱা সত্যযুগ আছিল য’ত গোটেই সংসাৰ সতোগুণী আছিল। এতিয়া সেই সত্যযুগ নাই, এতিয়াতো হৈছে কলিযুগী দুনিয়া য’ত গোটেই সৃষ্টিৰ ওপৰত তমোপ্ৰধানতাৰ ৰাজ্য। এই তমোগুণী সময়ত পুনৰ সতোগুণ ক’ৰ পৰা আহিল! এতিয়া হৈছে ঘোৰ অন্ধকাৰ যাক ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাৰ দিন হৈছে সত্যযুগ আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি হৈছে কলিযুগ, গতিকে আমি দুয়োটাকে মিলাব নোৱাৰোঁ। অচ্ছা। ওঁম্ শান্তি।

ওঁম্ শান্তি!!